

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 749/2023
23.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈКП Градско саобраћајно предузеће „Београд“ са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Драган Јовановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2833/22 од 16.09.2022. године, у седници већа одржаној 23.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2833/22 од 16.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2833/22 од 16.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 7912/21 од 23.05.2022. године, ставом првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, за период од јануара 2019. године закључно са октобром 2021. године, на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране на раду која се исплаћује у готовом новцу и у боновима, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате (све ближе наведено и опредељено овим ставом изреке). Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.183,00 динара са каматом.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2833/22 од 16.09.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог, потврђена првостепена пресуда и одбијени захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о

истој одлучује у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија), ради разматрања правног питања од општег интереса и уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. овог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној.

Наиме, правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца за исплату припадајуће накнаде за трошкове исхране у току рада која се исплаћује у новцу и у боновима у спорном периоду, коју му тужени није исплатио сходно одредбама Закона о раду и чл. 64. Колективног уговора туженог. Полазећи од тога да је колективним уговором код туженог и посебним колективним уговором била јасно и недвосмислено уговорена висина накнаде трошкова исхране у току рада која ће се исплатити запосленима, произлази да је тужилац имао право на исплату накнаде ових трошкова у уговореним износима без умањења за порезе и доприносе по принципу обрачуна бруто зараде установљеном у члану 105. Закона о раду. У ситуацији када се у Колективном уговору наведе конкретан новчани износ који се на име накнаде трошкова има исплатити запосленом, не може се на штету запосленог претпоставити да је реч о уговореном бруто износу, јер је то противно одредби члана 118. став 1. Закона о раду која прописује право запосленог на накнаду трошкова.

Према становишту Врховног суда, одлуке нижестепених судова донете су правилном применом материјалног права. У посебној ревизији туженог нису наведени аргументи за прихватање одлучивања о ревизији на основу одредаба члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, односно новим тумачењем права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. У складу са наведеним, Врховни суд одлучио је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, којом је прописано да ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 29.12.2021. године, а вредност предмета спора је 88.520,40 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор који се односи на потраживање у новцу у коме вредност побијаног дела пресуде не прелази износ од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**